

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Česká pošta, s.p.,
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti
žalovanému

Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 3. 2016, č. j. ČTÚ-71 633/2015-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 3. 2016, č. j. ČTÚ-71 633/2015-603, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. ČTÚ-71 073/2014-610/VII.vyř., jímž jí byla jednak uložena pokuta ve výši 500 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a jednak povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 27. 1. 2015 vydal Český telekomunikační úřad jako správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. ČTÚ-71 073/2014-610/IV. vyř., jehož výrokem I. bylo konstatováno, se žalobkyně neměla v období od 1. 1. 2013 do 26. 11. 2014 na svých internetových stránkách dostupné informace o tom, které z provozoven jsou poštami ve smyslu § 1 písm. a) vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, a které jsou dalšími provozovny provozovanými nad rámec zajištění požadavků dostupnosti pošt podle § 14 cit. vyhlášky. Podle správního orgánu I. stupně tak nebyly v rozporu s § 26 písm. a) cit. vyhlášky na internetových stránkách žalobkyně dostupné informace podle § 25 písm. a) cit. vyhlášky, čímž žalobkyně porušila povinnost podle § 33 odst. 1 zákona o poštovních službách plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a s cit. vyhláškou, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití, a dopustila se správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.
3. Výrokem II. byla žalobkyni za tento správní delikt uložena peněžitá pokuta podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách, ve znění účinném do 3. 12. 2014, ve výši 628.927,- Kč a ve výroku III. rozhodl správní orgán I. stupně o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve výši 1.000,- Kč, neboť se nejednalo o zvláště složitý případ.
4. Na základě rozkladu vydal předseda Rady dne 17. 7. 2015 rozhodnutí č.j. ČTÚ-8 487/2015-603, jímž změnil výrok I. původního prvostupňového rozhodnutí, ovšem s tím, že žalobkyně se dopustila se správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. Zároveň předseda Rady ČTÚ zrušil výroky II. a III. tohoto rozhodnutí a vrátil je k novému projednání u správního orgánu I. stupně.
5. Po novém projednání věci vydal správní orgán I. stupně dne 29. 9. 2015 rozhodnutí č.j. ČTÚ-71 073/2014-610/VII. vyř., v němž ve výroku I. uložil České poště za správní delikt uvedený ve výroku II. rozhodnutí č.j. ČTÚ-8 487/2015-603 ze dne 17. 7. 2015 ukládá podle

§ 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 3. 12. 2014 pokutu ve výši 500 000 Kč, a ve výroku II. pak byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

6. Pokud jde o žalobní body, žalobkyně především namítala, že jí byla uložena pokuta za jednání, jehož trestnost nemohla objektivně předvídat. Tato skutečnost měla být důvodem zastavení řízení a navíc nebyla žádným způsobem zohledněna při stanovení výše sankce. Pokuta tak byla žalobkyni uložena pouze v důsledku nepřiměřeně extenzivního výkladu veřejnoprávní normy ze strany žalovaného, čímž došlo k porušení zásady *in dubio mitius*.
7. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil závažnost sankcionovaného jednání. Následek tohoto jednání v podobě nedostatečné informovanosti veřejnosti o povinném minimálním rozsahu poštovní sítě je zcela imaginární. Podezření správního orgánu, že v důsledku sankcionovaného jednání mohlo v místech, kde je podle vyhlášky povinností žalobkyně poštu provozovat, dojít k bezdůvodným obavám veřejnosti z uzavření nebo omezení provozu povinné pošty, lze obtížně považovat za významný negativní následek, lze-li navíc tuto informaci snadno zjistit jiným způsobem. Tvrzení předsedy Rady ČTÚ, že zájemci o základní služby neměli v místech s jednou provozovnou k dispozici informaci o možnosti využití jiné provozovny, pak vůbec neodpovídá skutečnosti, neboť informace o všech provozovnách byly zveřejněny v souladu s požadavkem vyhlášky (chyběla pouze informace o tom, kterou poštu žalobkyně provozuje povinně a kterou dobrovolně).
8. Konečně žalobkyně nesouhlasila s tím, že žalovaný jako zásadní přitěžující okolnost vyhodnocuje délku trvání sankcionovaného jednání, která však byla způsobena tím, že k závěru, že předmětný způsob zveřejnění informací podle § 25 písm. a) vyhlášky odporuje textu vyhlášky, dospěl správní orgán I. stupně až takřka po dvou letech od jejího vydání.
9. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 21. 3. 2016, tak jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, případně aby soud moderoval výši uložené sankce.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že povinnost zajistit informovanost uživatelů základních služeb vyplývá pro členské státy z článku 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice 2002/39/ES a směrnice 2008/6/ES. Účelem informační povinnosti je informovat uživatele základních služeb o rozsahu uložené povinnosti, tedy o tom, které služby jim musí být vždy poskytnuty a na kterých místech jim musí být vždy poskytnuty. Pro zajištění úplné informovanosti uživatelů je žalobkyni uloženo poskytovat informace nejen o poštách, nýbrž i o dalších provozovnách provozovaných dobrovolně. Podle § 25 písm. a) vyhlášky může být žalobce požádán o informaci o poštách a dalších provozovnách (včetně dalších údajů o nich), z čehož vyplývá, že žalobce je povinen sdělit i informace jen o poštách, pokud o to bude požádán, a tedy musí být schopen na žádost sdělit informace pouze o poštách nebo pouze o provozovnách, musí být tedy schopen je od sebe rozlišit.
11. Pokud jde o délku sankcionovaného jednání, žalovaný poukázal na argumentaci v rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 7. 2015, č. j. ČTÚ-8 487/2015-603, a doplnil, že neprováděl žádné úkony dohledu v oblasti plnění informační povinnosti, která byla předmětem správního řízení, ani žalobci nesdělával, že daná povinnost je plněna v souladu se s vyhláškou. Interpretace ustanovení vyhlášky by

měla náležet především subjektu, který ji vydal; nebylo by namístě, aby v takovém případě žalovaný „přenechal“ výklad daného ustanovení dotčenému subjektu, tedy žalobkyni.

12. Žalovaný trval na stanovisku, že běžný občan či instituce nedokáže spolehlivě rozlišit, zda v konkrétním případě se jedná o poštu nebo o provozovnu, a současně měl za to, že taková informace je pro obyvatele obce či instituce v nich působící důležitá.
13. Jelikož žalobce neuvedl žádné důvody, které by závěr žalovaného zpochybňovaly, když v podstatě jen zopakoval své rozkladové námitky, na které bylo adekvátně reagováno již v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu II. stupně, měl žalovaný za to, že žaloba není důvodná a navrhl její zamítnutí.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
15. Soud především konstatoval, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto pouze v otázce trestu za spáchaný delikt, nikoliv však v otázce viny, neboť ta již byla zodpovězena v předchozích rozhodnutích žalovaného, resp. předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu. Tato skutečnost pak měla podstatný vliv na vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
16. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Český telekomunikační úřad vydal dne 27. 1. 2015 rozhodnutí č. j. ČTÚ-71 073/2014-610/IV. vyř., v jehož výroku I. rozhodl, že žalobkyně neměla v období od 1. 1. 2013 do 26. 11. 2014 na svých internetových stránkách dostupné informace o tom, které z provozoven jsou poštami ve smyslu § 1 písm. a) vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, a které jsou dalšími provozovnami provozovanými nad rámec zajištění požadavků dostupnosti pošt podle § 14 cit. vyhlášky, čímž v rozporu s § 26 písm. a) cit. vyhlášky nebyly na internetových stránkách žalobkyně dostupné informace podle § 25 písm. a) cit. vyhlášky, a žalobkyně tak porušila povinnost podle § 33 odst. 1 zákona o poštovních službách a dopustila se správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. Výrokem II. pak byla žalobkyni za tento správní delikt uložena peněžitá pokuta podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ve výši 628.927,- Kč a ve výroku III. rozhodl správní orgán I. stupně o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve výši 1.000,- Kč.
17. Na základě rozkladu se věci zabýval předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jenž rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015, č. j. ČTÚ-8 487/2015-603, zrušil výroky II. a III. rozhodnutí ČTÚ ze dne 27. 1. 2015 a v tomto rozsahu věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
18. Pokud pak jde o výrok I. rozhodnutí ČTÚ ze dne 27. 1. 2015, ten byl změněn, ovšem pouze formulačně, přičemž předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu výslovně konstatoval, že se *„plně ztotožňuje s vymezením protiprávního jednání (skutku) České pošty, jak je obsaženo ve výroku I. napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně (s výjimkou písařské chyby specifikované níže v tomto rozhodnutí), jakož i s právní kvalifikací tohoto*

protiprávního jednání“ – viz str. 11 dole rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 7. 2015.

19. Městský soud tedy konstatuje, že otázka odpovědnosti žalobkyně za správní delikt, o němž se řízení vedlo, byla pravomocně vyřízena právě rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 7. 2015, a nebylo tedy dále sporu o tom, že žalobkyně se dopustila správního deliktu tím, že na svých internetových stránkách neměla dostupné informace o tom, které z provozoven jsou poštami a které jsou dalšími provozovnami provozovanými nad rámec zajištění požadavku dostupnosti pošt podle § 14 vyhlášky č. 464/2012 Sb.
20. Správní orgán I. stupně se proto v dalším řízení otázkou viny žalobkyně nijak nezabýval, protože ta již byla pravomocně konstatována, a vypořádal se proto pouze a právě jen s otázkou sankce za tento správní delikt, resp. s otázkou náhrady nákladů správního řízení.
21. Tomu ostatně odpovídá i formulace nového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. j. ČTÚ-71 073/2014-610/VII. vyř., ze dne 29. 9. 2015, neboť v něm se tento správní orgán I. stupně zabýval uložením sankce – pokuty ve výši 500 000 Kč - a uložením povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.
22. Následně pak i předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu se v rozhodnutí ze dne 21. 3. 2016, proti němuž směřovala žaloba, zabýval jen tím, zda a jak se správní orgán I. stupně vypořádal se stanovením výše ukládané pokuty a s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení.
23. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nad rámec rozkladových námitek ohledně výše ukládané pokuty se předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu vyjádřil i k těm, které napadaly podstatu postihovaného porušení informační povinnosti. Tyto úvahy a závěry předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu jsou pouze doplňkové k podstatě toho, o čem bylo rozhodováno, a žádným způsobem nemohou nic změnit na skutečnosti, že napadené rozhodnutí se týkalo právě jen výše ukládané sankce, resp. povinnosti náhrady nákladů řízení, nikoliv tedy toho, že žalobkyně se předmětného správního deliktu dopustila.
24. Vycházejí z této skutečnosti, městský soud proto neshledal důvodným tvrzení žalobkyně, že pokuta jí byla uložena za jednání, jehož trestnost nemohla objektivně předvídat a že sankcionovaná byla jen v důsledku nepřiměřeně extenzivního výkladu veřejnoprávní normy ze strany žalovaného, čímž došlo k porušení zásady *in dubio mitius*.
25. Žalobkyně v rámci této žalobní námítky provedla rozbor a výklad ustanovení § 26 písm. a) vyhlášky č. 520/2005 Sb., resp. ust. § 25 písm. a) této vyhlášky, a uzavřela s tím, že *je základním požadavkem na fungování právního státu, aby byly povinnosti subjektům regulace ukládány jednoznačným způsobem. Pokud měla vyhláška uložit Žalobci povinnost informovat veřejnost o tom, zda je konkrétní provozovna poštou ve smyslu § 1 písm. a) vyhlášky, mělo to být v ustanovení § 25 písm. a) vyhlášky výslovně uvedeno, stejně jako např. povinnost uveřejnit poštovní směrovací číslo dané provozovny.*
26. Jak je vyloženo výše, otázka odpovědnosti žalobkyně za správní delikt byla vyřešena již v předchozím rozhodnutí žalovaného, resp. předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, tudíž měla-li žalobkyně za to, že svým jednáním se předmětného deliktu nedopustila, měla brojit proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 7. 2015, například i formou žaloby podle ust. § 65 a násl. soudního řádu

správného, v níž mohla své námitky uplatnit. V nyní projednávané věci však již nemohla dosáhnout revize závěru o své odpovědnosti za delikt, rozhodnutí, neboť o té bylo pravomocně rozhodnuto.

27. Žalobkyně dala namítla, že délka trvání sankcionovaného jednání, kterou žalovaný vyhodnotil jako zásadní přitěžující okolnost, byla způsobena tím, že k názoru, že sankcionovaný způsob zveřejnění informací podle § 25 písm. a) vyhlášky odporuje textu vyhlášky, dospěl správní orgán I. stupně až takřka po dvou letech od jejího vydání. Žalobkyni je tudíž přičítána k tíži skutečnost, která je následkem radikálního přehodnocení právního výkladu vyhlášky ze strany žalovaného.
28. Tuto námitku soud neakceptoval. Žalobkyně nijak nevyložila, na základě jakých skutečností toto své tvrzení zakládá, které tak zůstává pouhou spekulací. Soud zde musí poukázat na vyjádření žalovaného k žalobě, který k této záležitosti uvedl, že „*neprováděl žádné úkony dohledu v oblasti plnění informační povinnosti, která byla předmětem správního řízení, ani žalobci nesděloval, že daná povinnost je plněna v souladu se ZKP*“. Skutečnost, že po jistou dobu se žalovaný ke způsobu plnění informační povinnosti žalobkyní ze své vůle nevyjadřoval, nijak neznamená, že by takový způsob aproboval či případně doporučoval, a že by tedy jeho mlčení v této věci představovalo jeho souhlas.
29. Jinak by tomu mohlo být jen v případě, pokud by žalovaný - ať již z vlastního podnětu anebo na dotaz žalobkyně - nejprve posoudil způsob plnění informační povinnosti za strany žalobkyně a vyjádřil by se k němu kladně, načež by s jistým časovým odstupem změnil názor a shledal by právě takový způsob nezákonným a uložil by za něj sankci; takový postup žalovaného by mohl být porušením práv žalobkyně. V projednávané věci však taková situace nenastala, neboť žalovaný před zahájením řízení se žalobkyní žádné aprobující či doporučující stanovisko ohledně předmětného způsobu plnění informační povinnosti žalobkyní nevyjádřil - ostatně ani sama žalobkyně žádným takovým vyjádřením vůči soudu neargumentovala.
30. Konečně žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil následky sankcionovaného jednání, majíc za to, že postavení konkrétní provozovny vyplývá z vyhlášky a nemá na něj žádný vliv, zda je informace o tom, zda je konkrétní provozovna povinná či nikoli uvedena na internetu. Též není jasné, k jakým účelům by mohl běžný uživatel poštovních služeb využít informaci, zda je provozovna, kterou se chystá navštívit, provozována žalobkyní povinně či na dobrovolné bázi. Bezdůvodné obavy veřejnosti z uzavření nebo omezení provozu povinné pošty, které ve svém rozhodnutí zdůrazňuje předseda Rady ČTÚ, lze jen těžko považovat za negativní následek, který by odůvodňoval uložení pokuty ve výši 500 000 Kč. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že pro uživatele poštovních služeb je důležité především to, zda se pošta v dané obci nachází či nikoli, přičemž informace, zda pošta může nebo nemůže být zrušena, má spíše druhořadý význam. Občané ani obce s touto informací nemohou nijak pracovat, vzhledem k tomu, že tato skutečnost vyplývá z právních předpisů, jedná se o objektivní právní fakt.
31. Žalobkyně poukázala i na to, že ve všech svých provozovnách, bez ohledu na to, zda se jedná o povinnou poštu, či nikoli, nabízí plný rozsah základních služeb, na což se každý uživatel poštovních služeb může spolehnout. Žalovaným popsáný negativní následek v podobě nejistoty, zda lze v dané provozovně využít určitou základní službu, tedy fakticky neexistuje.
32. Městský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

33. Podle ust. § 37b odst. 2 zákona č. 29/2000 sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů, *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména k rozsahu takového jednání a jeho následkům.*
34. Podle ust. § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách *za správní delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) nebo b), nebo podle odstavce 2 písm. f) nebo l), nebo podle odstavce 3 písm. a), c), d), f) nebo g).*
35. Správním orgán je povinen při ukládání pokuty a při stanovení její výše vyhodnotit právě takto zákonem stanovené kritérium, tedy závažnost správního deliktu, a v rámci toho posoudit zejména rozsah deliktního jednání a jeho následky. Zákon však již nestanoví, jaké skutečnosti má správní orgán podřadit pod jednotlivá kritéria. Je proto jen na jeho uvážení, na základě jakých skutečností posoudí rozsah jednání a jeho následky, a je ovšem povinen o takových skutečnostech a jejich posouzení zřetelně pojednat v odůvodnění svého rozhodnutí.
36. Tuto povinnost správní orgán I. stupně splnil, když na stranách 5 až 7 rozhodnutí vyložil, jaké skutečnosti považoval za relevantní při posuzování rozsahu deliktního jednání, tedy zejména počet obyvatel České republiky, kteří mají přístup k poštovním službám poskytovaným žalobkyní a kolika je či není garantována dostupnost základních služeb, resp. to, kolik z nich je o této dostupnosti či nedostupnosti informováno. Pokud pak jde o následky deliktního jednání, akcentoval správní orgán I. stupně především tu skutečnost, že bez informace o tom, zda žalobkyně v určitém sídle provozuje poštu anebo pouze další provozovnu, nemá veřejnost dostatečné povědomí o tom, zda přichází v úvahu možné zrušení provozovny či omezení jejího provozu. V důsledku toho tedy není veřejnost hrozí tedy konec konců není informována o trvalé dostupnosti základních služeb.
37. Žalobkyně v rozkladu namítala, že správní orgán I. stupně pominul to, že základní služby žalobkyně poskytuje v plném rozsahu ve všech svých provozovnách (s výjimkou Výdejních míst) a každý uživatel se tak může spolehnout na to, že v provozovně žalobkyně může požádat o plný rozsah základních služeb.
38. Dále žalobkyně v rozkladu namítla, že postavení konkrétní provozovny vyplývá z vyhlášky 464/2012 Sb. a žádný vliv na něj nemá to, zda informace o jejím postavení je uvedena na internetových stránkách žalobkyně. Nadto není obtížné informaci o pravidlech, podle nichž je určováno, která pošta je povinná a která nikoliv, dohledat na internetu a sama tato pravidla jsou tak jednoduchá, že nikomu nemůže činit problém určit, zda pošta v jeho obci je anebo není povinná.
39. Tyto námitky odmítl předseda Rady ČTÚ s tím, že podstatným je to, že veřejnost se nemůže dopředu dozvědět, že u konkrétní provozovny pošty hrozí její zrušení či dočasné uzavření, přičemž shodně se správním orgánem I. stupně poukázal na to, že takové situace běžně nastávají. Skutečnost, že ve všech svých provozovnách žalobkyně poskytuje základní služby v plném rozsahu, pak byla vyhodnocena jako polehčující. Pokud pak jde o dostupnost informací o charakteru jednotlivých pošt, resp. provozoven v určité obci, žalovaný odmítl, že by tato informace byl dostupná tím způsobem, který žalobkyně zmínila, tedy podle veřejně dostupných pravidel. K tomu předseda Rady ČTÚ poukázal na to, že v mnoha případech je k tomu nutné znát údaje, které nejsou veřejně zpřístupněné, resp. jejich vyhodnocení vyžaduje celou řadu kroků; není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně, že vyhledání takové informace je zcela jednoduché a rychlé.

40. Městský soud na základě těchto zjištění konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl vyhodnocení kritérií pro určení výše sankce v souladu se zákonem, když respektoval zákonem stanovená hlediska a ve svém rozhodnutí vyložil, které skutečnosti a proč vzal v úvahu. Námitky žalobkyně proti jeho závěrům pak předseda Rady ČTÚ odmítl opět přezkoumatelným způsobem, když v napadeném rozhodnutí vyložil, v čem jsou argumenty žalobkyně mylné.
41. Soud se s touto argumentací žalovaného zcela ztotožnil, máje za to, že je založena na skutečnostech, jejichž existenci ani sama žalobkyně nepopírala, pouze jim přikládala odlišný význam. Jak je nicméně vyloženo výše, je v pravomoci správního orgánu, aby sám usoudil, které skutečnosti podle něj spadají pod jednotlivá kritéria ke stanovení výše sankce a jakou jim přiloží váhu. Soud by do těchto úvah zasáhl pouze tehdy, pokud by měl za to, že skutečnosti, z nichž správní orgán vychází, vůbec nejsou dány, případně pokud by shledal, že z nich správní orgán vyvozuje závěry v rozporu s pravidly logického uvažování; nic takového však soud v projednávané věci neshledal.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud v Praze tedy pro přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnul.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně úspěch ve věci neměla a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX